

2017: På sporet af de gamle grækere

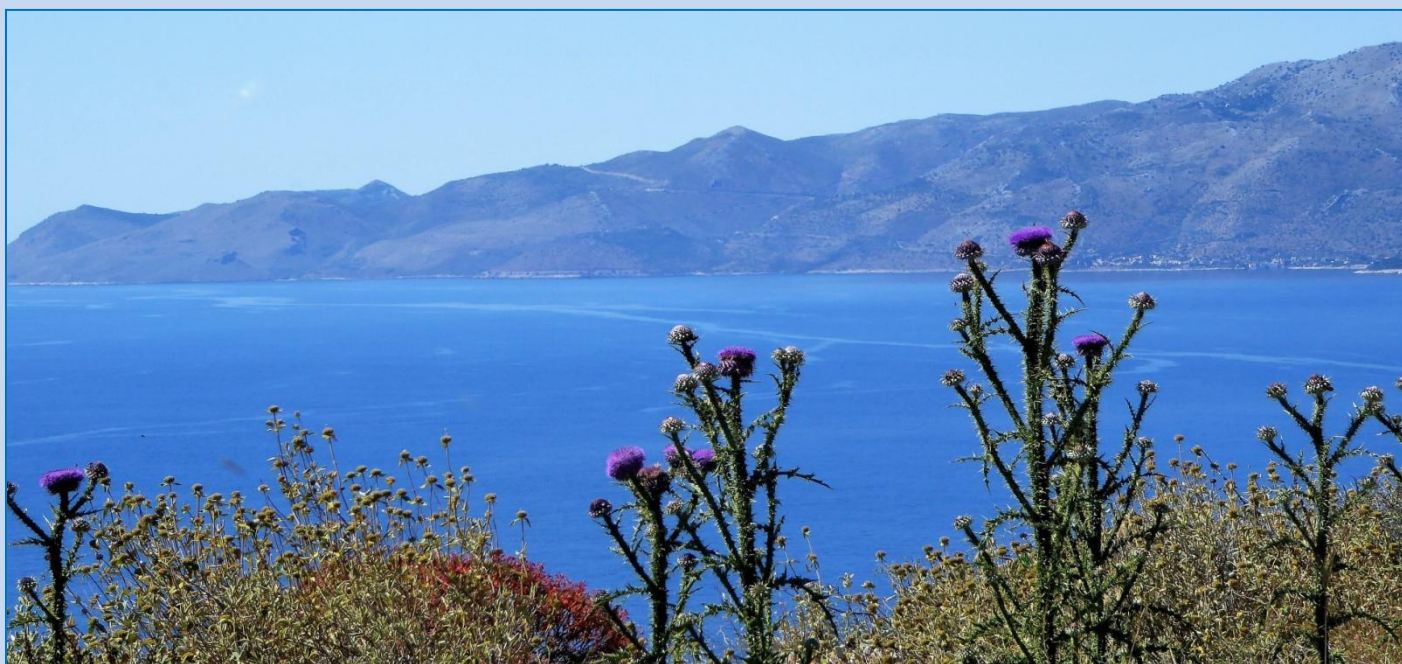
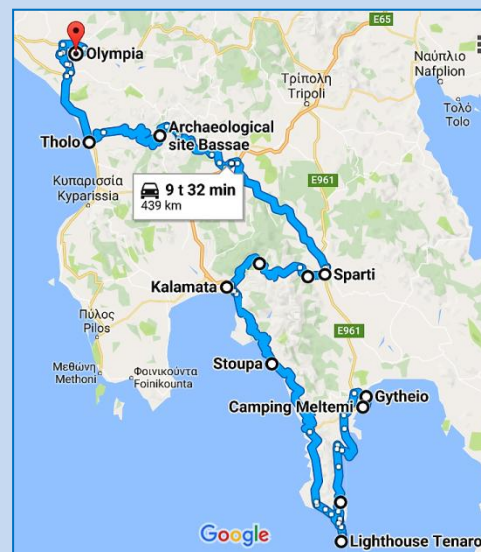
En forårstur med Franz til Grækenland (4)

Syd for Gythio rager en smal halvø ud i det azurblå hav - Peloponnes' "langemand". Den er klippefyldt, øde og uvejsom. Det er Mani-halvøen. I århundreder var den tilflugtssted for fremmede erobrere og af samme grund også et ideelt tilhold for sørøvere. Her var folk deres egen med deres egen, særprægede kultur - fx blodhævn, fortæller min turguide. Bjergkæden Taygetos midt på når op på 2400 m, karakteristisk er de bittesmå landsbyer med de kvadratiske beboelsestårne, der minder om dem i San Gimignano i Toscana/Italien. Mani-halvøens yderste spids er Tenaro og næst efter Tarifa i Spanien Europas sydligste punkt.

Det lyder ekstremt spændende, og det skal vi se. Vi pakker sammen og sætter kursen mod syd. Der er en ringvej Mani rundt, som vi vil følge.

Torsdag, 11.5.17 Gythio over Mani til Stoupa

Det bliver en køretur og noget af det mest smukke, slyngede, stejle, smalle, betagende vi *nogensinde* har oplevet!! Der, hvor kørevejen ender, og man skal vende for at komme tilbage, er der en parkeringsplads og udgangspunktet for en sti ud til fyret. På med vandrestøvlerne, og afsted går det over stok og sten. Himlen er dybblå, havet ligeså, og solen skinner alt hvad den kan.

Igen et par eksempler på vejforløbet langs kanten af halvøen.

Der er så mange smukke motiver, at øjet næsten ikke kan følge med. Her er et lille udvalg af mange, mange flere - det er svært at vælge imellem.

↑ Den fredede landsby Vathi med sine mange beboelsestårne under en høj himmel. Og en anden, tilsvarende, på vejen ↓

↑ Et lille kapel, der danner postkortmotiv med den kløftede kyst som malerisk baggrund. ↓ En kortvarig vejspærre.

Snævre gader gennem landsbyen.

Man kan næsten ikke få øje på bebyggelserne med de gamle, firkantede beboelsestårne, der gemmer sig i det gølge landskab.

Tæt på ses tydeligt, at beboelsestårnene hører en svunden tid til og desværre er prisgivet tidens tand, der støt og roligt gnaver sig ind til marven. Nogen af dem er renoveret og tjener sandsynligvis (et gæt) som ferieboliger.

På grund af Mani-halvøens udkantsbeliggenhed fandt der i tidens løb en kontinuerlig affolkning sted, der den dag i dag stadig er i gang, og de gamle traditioner er ved at forsvinde (siger min turguide).

- og et billede til af Mani-impresioner. Man kan godt fornemme, at bebyggelserne i gamle dage fungerede både som tilflugtssted og som udgangspunkt for piraternes plyndringstogter.

Vi er nu nået frem til det sted, hvor kørevejen ender↓. Her er et hotel og en større parkeringsplads, hvor der holder nogen biler. Men særligt livligt virker her ikke, og på denne tid om året har hotellet vist heller ikke mange gæster.

↑Vandringen er begyndt. Det går bare derudad på en knoldet sti. ↓Fyrets top dukker op. Et yngre par er også på vej ud.

Helt ude på kanten. Next stop Africa.

Mere af den betagende kyst. De gule, nøjsomme blomster ses alle vegne.

Tilbage ved parkeringspladsen opdager vi først nu de sporadiske ruiner af et **Poseidon Orakel**, nødtørftigt vedligeholdet. Der er ikke ret meget tilbage, kun et par rester af nogle mure, der forsøger at gøre sig synlige mellem knæhøj vild vegetation, og et skilt. Ved nærmere eftersyn får vi øje på et antikt mosaik-gulv, her midt i ødemarken.

Rester af et mosaik-gulv, herude midt i næsten ingenting. At der ikke gøres noget særligt ud af det hænger sikkert sammen med den uhyre mængde af arkæologiske spor, hvis vedligeholdelse ikke ville være til at overskue, bare rent økonomisk. Man koncentrerer sig derfor om de virkelige highlights af bred, kulturhistorisk interesse. Det gør vi også på denne tur.

Efter inspektion af to stellpladser undervejs er vi havnet her på **campingpladsen Kalogria** i **Stoupa** på Mani-halvøens solvendte nordvestlige ende, syd for Kalamata.

Lille havn på vej langs Mani-halvøens vestside med et par autocamper-stellpladser.

Camping Kalogria i Stoupa. Her overnatter vi bare.

Fredag, 12.5.17 Stoupa via Kalamata til Mystras

Videre i dag. Pause i **Kalamata** (lige som de store, græske oliven) inkl. en kaffe og juice på en udeservering. Camperen står i mellemtiden ved havnefronten i selskab med 3 andre campere. Det er en officiel (gratis) stellplads, hvor man også kan overnatte. Den ligger meget centralt for besigtigelsen af byen, men altså også noget trafikeret. Ingen faciliteter, så vidt vi kan se.

↑Frokostpause i hånden og "Sandalmagernes gade" ↓

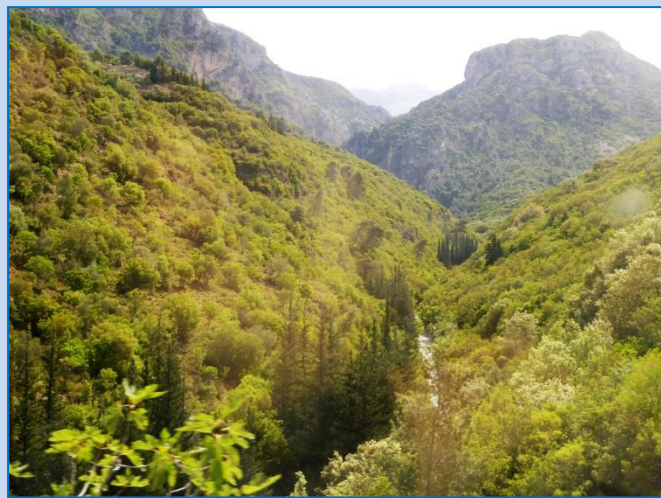
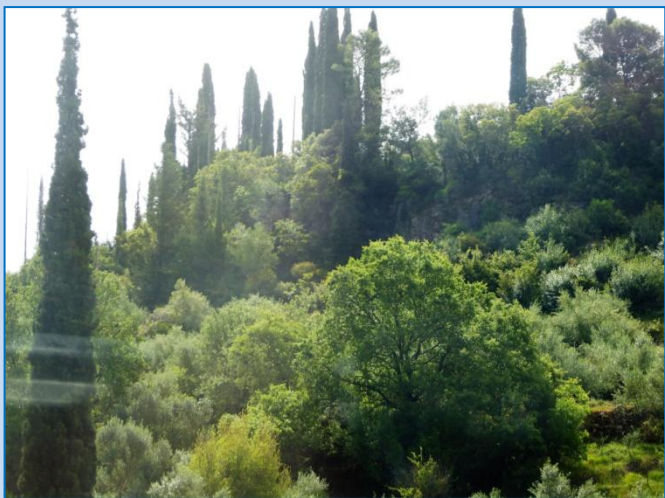

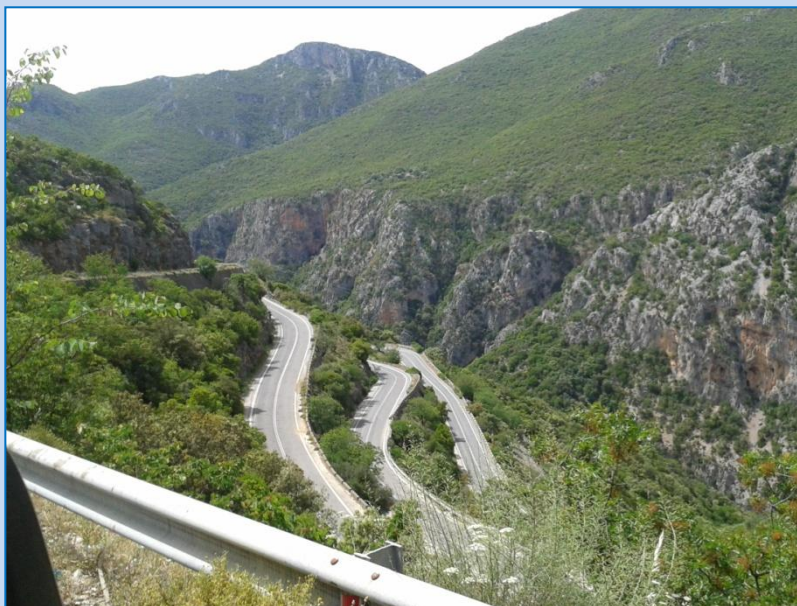
Kalamata: den nyere ↑ og den gamle del (med et kønt, pastelfarvet gadebillede) ↓. Vi er der i siesta-tiden, alt virker øde.

Pasvejen fra Kalamata til **Mystras** slår - igen igen - alle rekorder med hensyn til smukhed, stejlfhed, snoethed - en blanding af Napoleonsruten og Troldestigen, mindst. Vi overvinder en pashøjde på 1300 m (her er der granskov) – først op fra 0, så ned igen gennem en snæver flodkløft med de mest fantastiske klippeformationer til begge sider og hårnålesving, der vil noget. Jeg bliver enig med mig selv om, at det med campingvogn på slæb ville være en udfordring, vi ikke ville være i stand til at magte.

Vegetationsbælter undervejs: fra mediterran til nordligere breddegrader med grantræer.

Skygge under valnøddetræer→

Stemningsbillede fra uden-dørskokkeriet på Trangia. Vores plads har en bæk, dens afskallende maling med de matchende farver gør den næsten til et abstrakt kunstværk↓.

←En snoet vej, der giver ondt i armene.

Ankommer sidst på eftermiddagen på **campingpladsen Paleologiko**, lille med meget, meget enkel sanitær, ikke mange campister. Her er skyggefuldt og hurra for det. Vi var oppe på 30 grader i dag.

I baggrunden sanitærbygningen. For første gang i retning af det primitive og "græsk". Også her det brugte papir ned i spanden ved siden af. Det skal man lige vænne sig til.

Lørdag, 13.5.17 Ruinbyen Mystras

5 km cykelafstand jævnt opad til den byzantinske ruinby **Mystras** fra 1200-tallet er ingen problem for vores e-bikes. Indenfor går det yderligere opad, dog nu til fods over knoldede stier og over stok og sten. DET ER VARMT men SMUKT. Vi klatrer helt op til den øverste borg, og da vi cykler tilbage igen stopper vi op og får os en græsk øl (mærke Mythos) og lidt at spise på en af tavernaerne i Mystras by. Derefter videre hjem – hele tiden jævnt nedad og nedad.

Mystras' byzantinske ruiner er spredt ud over bjergsiden. Allerøverst oppe er resterne af en borg. Vi ved ikke endnu, om vi orker den.

Flere kirker og et kloster. Noget af det er stadig i brug

Op kom vi - jo, vi orkede det alligevel. Vi er et af de to eneste par, der gjorde det. Ingen af de ret mange andre turister ville i denne varme. Og stejlt op er der da også. Så det er jo forståeligt. Men vi bliver grebet af et anfald af stædighed og trodser varmen og strabadserne.

Temperaturen har i dag været oppe på 32 grader. Heldigvis lugter det lidt.

Søndag, 14.5.17 Cykeltur til Sparta

Og så bliver det 33 grader i dag, turens højeste – pyha, men vi klager ikke. Cykelturen ind til **Sparta** – en moderne, mindre by – er på 2 km, så man er hurtigt fremme. Først besøger vi det Arkæologiske museum; igen med pensionistrabat (entré således 1 Euro pr. næse), og man vil som alle andre gange også her se dokumentation for alderen. Dernæst til "centrum" = en prosaisk plads med tavernaer og caféer hele vejen rundt, hvor vi får os en "frappé" = kold kaffe + noget pita med indbagt skinke og ost og tomat. Så skal vi finde *Leonidas-monumentet* (ham, feltherren fra Sparta, der tabte ved Thermopylæ mod perserne år 480 f.kr.). Det lykkes til sidst, og som sidegevinst opdager vi resterne af militærstaten Spartas Akropolis og *Ancient Theatre* lige ved siden af. Flot er her oppe med vid udsigt ud over det moderne Sparta og de sneklædte bjerge bag ved.

Det arkæologiske område i udkanten af det moderne Sparta; 33 grader og sne på toppen.

Efter en (lidt dyr) is cykler hjem igen til et forfriskende brusebad, der skylder den salte sved af kroppen, og tilbringer resten af eftermiddagen vegeterende hjemme i skyggen under valnøddetræerne. Dejligt. Det går videre i morgen.

Mandag, 15.5.17 Paleologico via Bassai til Tholo

Stort set en solrig køredag – men hvilken! På GPS'en har vi udset os et nyåbnet motorvejsafsnit (jfr. vores kort fra 2014), for derefter at starte på serpentinerne op til **Bassai** via **Andritsa**. Hagen er bare den, at GPS'en ikke kender noget til denne motorvejsstrækning og fører os omkring 1000 hjørner, sving, stigninger og ekstrem smalle passager gennem bitte små landsbyer, indtil vi til sidst fanger motorvejen på eget initiativ. Som GPS'en stadig ikke vil kendes ved, men det gør vi og når frem til det vejkryds, hvor vi skal op og op til **Bassai-templet**. Hold da op, det er krævende! Et sted skal vi forcere en stigning

på i hvert fald 25 % inde i en landsby! Hårene rejser sig, men vi klarer også denne køretekniske udfordring, og det er da altid noget.

Bassai-Templet er på spektakulær vis pakket ind – dvs. står under tag. *Christo was here*, er man næsten spontant ved at sige.

Pause undervejs med blik ud over det peloponnesiske landskab, inden vi når Apollo-templet, der er pakket ind, mens restaureringen står på.

Inden for i teltet. Dimensionerne er mega-store. Når restaureringen er færdig engang og teltet taget ned, så bliver det helt sandsynligt en seværdighed af de helt store.

Det går nu ned igen, hvor vi til sidst lander på [camping Tholo](#) i [Tholo](#). Et dejligt sted, naturpræget med skygge og sol, som man nu synes↓. Vi står i ly af et stort eukalyptus-træ, en høj cypres og et citrontræ med knaldgule modne

frugter. Naturligvis plukker jeg et eksemplar til aftensmaden! Inden da cykler vi dog lige en tur til nærmeste lilleby, hvor der er et par mini-mini-supermarkeder.

Til [Olympia](#) er der kun ca. 50 km. Vi vil køre dertil i morgen og så vende tilbage til pladsen her.

[Camping Tholo](#)

Citronhøst på parcellen. Første dag prøver jeg selv; med en gaffel og ved at gøre mig så lang som muligt, så det knager i alle leddene, hiver jeg den nærmeste citron ned til mig. Den er kæmpestor. Næste dag er det Gerts tur. Han rækker bare ud med een hånd og vupti, så får jeg to citroner i turbanen. Også de er en halv gang større end dem, man køber i vores hjemlige Kvickly.

Vejret har skiftet nu, som det kan ses på påklædningen - men stadigvæk milde udetemperaturer.

En aftentur ved stranden viser, at skyerne varsler et vejrskifte.

Turen fortsætter med del 5